

Met wie toch ging Atkinson in 1752 een firma aan? Theobald Dillon was evenals zijn compagnon een onstuimige jongeman, die dacht via hoge inzetten in het spel snel fortuin te kunnen maken, maar o wishful thinking, te weinig oog had voor de gevaren die deze handelwijze meebracht. Zonder twijfel had de Atkinson van 1752 kwaliteiten, maar dat hij een compagnieschap aanging met een man die al gauw van kwalijk niveau bleek, geeft toch te denken. 'Wie een maatschap aangaat met een slordige socius, moet niet overzijn socius, maar over zichzelf klagen', wisten de oude Romeinen reeds.

Na de ontbinding van de firma met Dillon in 1754 deed Atkinson zijn zaken in diezelfde speculatieve trant als hij bij zijn meester, later firmant, was gewend. Duidelijk werkte hij met bekende kaders als uitgangspunt en ook dit is een fase van ontwikkeling. Deze politiek van hoog spel intussen mislukte Atkinson, in 1767 zagen we haar eindigen in het échec van een faillissement.

Dat Atkinson desondanks een man van grote capaciteiten was, zou nu pas goed blijken. Want het getuigt van geestelijke souplesse dat hij ingekankerde fouten wist te corrigeren. We zagen reeds dat Atkinson na 1767 van lieverlede tot welstand geraakte. Het merkwaardige is dat vanaf dat jaar ons veel minder concrete gegevens ter beschikking staan dan van het tijdvak 1752-1767. Bij de toen veelvuldig voorkomende charterpartijen ging het steeds om gevallen van reischarter, waarbij Atkinson een geheel schip bevrachtte voor een volle reis; het waren zonder uitzondering grote transacties. We vermoedden reeds, dat het verdwijnen van de charterpartijen duidde op een subtieler worden van Atkinsons handelstechniek; mogelijk heeft hij zich op het inkopen van kleinere partijen toegelegd. Ook van de periode waarin hij met Keck in firmaverband werkte – vanaf 1775 – krijgen we een rustiger beeld van zijn jonge jaren, hoewel Atkinson in die latere tijd de beschikking had over een totnutoe ongekend groot bedrijfsvermogen. Het is wel zeker, dat het bravoerachtige, gedurfde optreden sinds 1767 plaats maakte voor een politiek van koopmanschap die niet alles op één kaart zette, maar voorzichtig de risico's spreidde.

De wijze waarop Keck in 1775 als Atkinsons firmant, doch vooral als geldschieter optrad, signaleert de grote kundigheid van zijn partner: zelf weinig vermogend, wist Atkinson op zeer gunstige voorwaarden een ruim bedrijfskapitaal aan te trekken. Wat